

mutatom a vőlegényemnek . . . Tudja, meglepett engem, váratlanul jött, mert betegszabadságon volt . . . És ez az úr az, aki mindennap hazakísért engem, — mutatott Kollárra és nevetett, aranyosan, gondtalanul, mint akinek a nevetés a lényege, a feladata.

Kollár elveszetten állt. Kezelt velük, motyogott valamit, aztán egyedül maradt.

Később a Dunapart kőlépcsőjére ült. Nem a vizet, nem a túlsó partot nézte. Valami ismeretlen volt előtte. Megfoghatatlan anyagokból állott, hangokból, nevetésből, érzések foszlányaiból és nem kívülről volt, a térben, hanem benne, önmagában, a léleknek abban a sötét-kamrájában, ahol életünk legtitokzatosabb munkája folyik. Órákig gunnyasztott magábamerülten, mintha kényszeríteni akarta volna a sorsot, hogy tárja föl előtte az élete titkát és magyarázza meg azt, ami vele történt. Fölidézte emlékeit, mintha számadást csinált volna multjáról, kicsit zsarnokoskodott magával, de nem talált megnyugvást. Szavak ötlöttek az eszébe, egyik se volt magyarázat. Öntudatossága, célkitűzései elhalványultak, gyöngének, erőtlennek érezte magát.

— Ez ellen nem lehet tenni, — gondolta — labda vagy a sors kezében . . .

De ezek is csak szavak voltak.

Aztán — szinte véletlenül — benyult a zsebébe s kivette Mariska fényképét.

Nézte. Hosszan nézte. Az odavetett betűket is a hátán.

És ekkor világosodott meg benne minden.

— Az igazi — olvasta egyre. — Csakugyan ő «az igazi» . . .

És boldogtalanságában az égre vetette szemét.

A FIAM.

*Egész nap tervez, jár, farag, épít,
nem ismeri lomha szód: unalom,
úgy ül játéki bástyája mögött, mint a harcos,
akinek bátorságán múlik a vár élete, vagy veszte.*

*Este kibomlik, mint csillagzáró az égen,
jutása dobo.ón taktust ver a padlón
és az egész ház rettegve féli az üzenetet át a falon.*

*Hugát ingerli csúfolódó szóval, engem
vadul, viharosan ölel és csókkal lezárja
szám, míg megengyhül és mosolyog.*

*Aztán járattan fölissza vékony, kicsi testét a párna,
pilláján angyalok virrasztanak
és verseim ritmusává olvad lélekzete.*